

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadą zakazu dyskryminacji i zasadą równoważności środków procesowych w krajowym postępowaniu sądowym, a także art. 1 [ust. 1] lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 ⁽¹⁾ z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych należy interpretować w ten sposób, że gdy w prawie krajowym sądu rozpatrującego sprawę przewidziano ustalenie przezeń z urzędu adresu pozwanego w kraju, natomiast ustalono, iż ten pozwany znajduje się w innym państwie Unii Europejskiej, rozpatrujący sprawę sąd krajowy ma obowiązek zarządzenia czynności związanych z ustaleniem adresu pozwanego również przed właściwymi organami w państwie, w którym przebywa pozwany?
- 2) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 ⁽²⁾ z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu zwykłego miejsca pobytu dłużnika jako określonej w prawie krajowym przesłanki przeprowadzenia jednostronnego formalnego postępowania bez gromadzenia dowodów, jakim jest wydanie nakazu zapłaty, sąd krajowy ma obowiązek interpretacji wszelkiej zasadnej wątpliwości dotyczącej okoliczności, że dłużnik ma zwykle miejsce pobytu w innym państwie Unii Europejskiej, jako braku przesłanki prawnej do wydania takiego nakazu, odpowiednio – jako podstawy do nieuprawomocnienia się nakazu?
- 3) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 w związku z zasadą zapewnienia przed sądem krajowym w toku procesu środków mających na celu skuteczną ochronę praw wynikających z prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on sąd krajowy, który po wydaniu nakazu zapłaty przeciwko danemu dłużnikowi ustalił, że ten dłużnik prawdopodobnie nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu – i w sytuacji gdy stanowi to przeszkodę dla wydania nakazu zapłaty przeciwko takiemu dłużnikowi zgodnie z prawem krajowym – do uchylecia wydanego nakazu zapłaty z urzędu pomimo braku wyraźnego przepisu ustawowego w tym względzie?
- 4) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 3, to czy wskazane w tym pytaniu przepisy należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sąd krajowy do uchylecia wydanego nakazu zapłaty, jeśli przeprowadził kontrolę i ustalił z pewnością, że dłużnik nie ma zwykłego miejsca pobytu w państwie sądu rozpatrującego sprawę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 174, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-227/20)

(2020/C 255/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Tricot, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- 1) Stwierdzenie, że nie ustanowiwszy przepisów dotyczących sankcji stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapobiegających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu w Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów ⁽¹⁾, nie podjąwszy wszelkich środków koniecznych do zapewnienia, że takie przepisy zostaną zastosowane i że przewidziane sankcje będą skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz nie powiadomiwszy Komisji o wspomnianych przepisach dotyczących sankcji do dnia 11 czerwca 2015 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 511/2014;
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że środki określające sankcje w przypadku naruszenia art. 4 i 7 rozporządzenia nr 511/2014 nie zostały jeszcze podjęte przez Republikę Włoską, mimo tego że z jednej strony wspomniane środki powinny zostać ustanowione w porządku prawnym państw członkowskich już od dnia 11 czerwca 2014 r. i z drugiej strony, że w ich następstwie państwa członkowskie powinny także podjąć „wszelkie konieczne środki, by zapewnić, że zostaną one zastosowane”, jak wskazano w art. 11 ust. 1 zdanie ostatnie rozporządzenia nr 511/2014.

Ponadto naruszenie art. 11 tego rozporządzenia dotyczy także braku powiadomienia przez Republikę Włoską o środkach dotyczących sankcji. W tym względzie zgodnie z art. 11 ustęp ostatni rozporządzenia nr 511/2014, na Republice Włoskiej ciążył obowiązek powiadomienia Komisji o przepisach, „o których mowa w ust. 1” tego przepisu, czyli „przepisach stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 i 7” do dnia 11 czerwca 2015 r.

(¹) Dz.U. 2014, L 150, s. 59.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts)
(Łotwa) w dniu 3 czerwca 2020 r. – AAS „BTA Baltic Insurance Company” / Valsts ieņēmumu
dienests**

(Sprawa C-230/20)

(2020/C 255/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AAS „BTA Baltic Insurance Company”.

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy gwaranta, o którym mowa w art. 195 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (¹) – w wersji zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r. (²) – należy uznać za dłużnika w rozumieniu art. 221 ust. 3 [tego rozporządzenia], a w rezultacie, czy wobec gwaranta ma zastosowanie termin określony w przywołanym art. 221 ust. 3?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy zgodnie z art. 232 ust. 1 lit. a) przywołanego rozporządzenia należy uznać gwaranta za adresata [decyzji w przedmiocie] wykonania decyzji [ustalającej wysokość długu celnego] lub za osobę, której dotyczy wykonanie decyzji, i czy w związku z tym mają w odniesieniu do gwaranta zastosowanie przepisy prawa państwa członkowskiego dotyczące egzekucji [długu celnego], w tym przepisy regulujące stosowane terminy?
- 3) W przypadku, gdy zgodnie z przepisami prawa mającymi zastosowanie w Unii Europejskiej gwaranta nie można uznać ani za dłużnika w rozumieniu art. 221 ust. 3 rozporządzenia, ani za adresata [decyzji w przedmiocie] wykonania decyzji [ustalającej wysokość długu celnego] lub osobę, której dotyczy wykonanie decyzji, czy wobec gwaranta również należy stosować wynikający z zasady pewności prawa wymóg przestrzegania rozsądnego terminu przedawnienia?

(¹) Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

(²) Rozporządzenie (WE) NR 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 2000, L 311, s. 17).